

**СПРАВА «КАРПЕНКО ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF KARPENKO v. UKRAINE)**

(заява № 23361/15)

Стислий виклад рішення від 10 червня 2021 року

У червні 2014 року суд Російської Федерації визнав заявника винним у незаконному придбанні та зберіганні боєприпасів та обрав йому покарання у виді позбавлення волі на строк один рік. Не відбувши покарання, заявник переїхав до України та оселився в Одеській області.

Працівники міліції затримали заявника у грудні 2014 року у зв'язку із не відбутим покаранням у Російській Федерації. Овідіопольський районний суд Одеської області застосував до нього тимчасовий арешт із забезпеченням у подальшому його видачі Російській Федерації. Згодом Генеральна прокуратура Російської Федерації надіслала Міністерству юстиції України запит про видачу заявника.

06 січня 2015 року Малиновський районний суд м. Одеси (далі — суд першої інстанції) розглянув клопотання прокурора та застосував до заявника екстрадиційний арешт до моменту його передачі російським органам влади. Заявник подав апеляційну скаргу на ухвалу суду.

14 січня 2015 року Апеляційний суд Одеської області (далі — апеляційний суд) скасував ухвалу районного суду та відмовив у клопотанні прокурора, зазначивши, що запит про видачу був поданий в супереч статтям Кримінально-процесуального кодексу України, не містив підпису уповноваженої особи та печатки органу влади Російської Федерації, а ім'я особи, яка підлягала видачі, неможливо розібрати.

За клопотаннями прокурора та з тих самих підстав заявника неодноразово затримували, а суд першої інстанції повторно застосовував до нього екстрадиційний арешт. Апеляційний суд знов скасував ухвали суду першої інстанції зазначивши, що недоліки у доказах, встановлені апеляційним судом 14 січня 2015 року, не були виправлені.

Після звільнення заявника знову затримали, вказавши у протоколах затримання ті ж підстави. 13 лютого 2015 року суд першої інстанції звільнив заявника за умови надання особистого зобов'язання.

До Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявник скаржився за пунктом 1 статті 5 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) на незаконне тримання його під вартою, а також за пунктом 4 статті 5 Конвенції та статтею 13 Конвенції на повторне затримання у зв'язку з проведенням процедури видачі його до Російської Федерації, незважаючи на висновки апеляційного суду про відсутність достатніх законних підстав для тримання його під вартою.

Розглянувши скарги заявника на незаконне тримання його під вартою, Європейський суд зазначив, що органи державної влади перешкоджали фактичному звільненню заявника неодноразово затримуючи його одразу після його pro forma «звільнення», посилаючись на ті самі підстави, які апеляційний суд визнав неналежними, та констатував порушення пункту 1 статті 5 Конвенції.

Також Європейський суд дійшов висновку, що немає потреби розглядати решту скарг заявника за пунктом 1 статті 5 Конвенції, пунктом 4 статті 5 Конвенції та статтею 13 Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Оголошує* заяву прийнятною;

2. *Постановляє*, що було порушено пункт 1 статті 5 Конвенції у зв'язку з триманням заявника під вартою у період з 14 січня до 13 лютого 2015 року;

3. *Постановляє*, що немає потреби розглядати скарги за пунктом 4 статті 5 та статтею 13 Конвенції;

4. *Постановляє*, що:

(а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявнику такі суми:

(i) 7 500 (сім тисяч п'ятсот) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватися, в якості відшкодування моральної шкоди;

(ii) 2 500 (дві тисячі п'ятсот) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватися заявнику, в якості компенсації судових та інших витрат, які мають бути перераховані безпосередньо на банківський рахунок захисника заявника, пана Тарахкала; ця сума має бути конвертована в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;

5. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції»